demà

"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

Catalunya, 9 al 19 de juny 1977 — Dipòsit Legal Nº B-7328-1977 — N.º 9 — Preu: 8 pts.

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA (Quarta Internacional)

PARLEN LES CANDIDATURES OBRERES.

AVUI: ***Gabriela Serra i Martí Caussa***

F.U.T. UN VOT OBRER, UN VOT DE LLUITA

I PEL SENAT, VOTAR OBRER

La qüestió del vot al Senat comença a ser una de les preocupacions de cara al dia 15. Les possibilitats de vot son més reduïdes —a Barcelona fonamentalment tres i a la resta de Catalunya dos— i, alhora, molt menys clares i clarificades que per al Congrés. La candidatura on participem, el FUT, va decidir de fer patent la seva oposició al bicameralisme no presentant candidats al Senat, órgan encarregat de bloquejar tot el poc que de progressiu pugui fer els diputats. Cal no oblidar que el Rei nomena directament una part important dels senadors i que totes les «províncies» tenen el mateix nombre de representants sense tenir en compte la seva població. Si hagués estat possible una candidatura obrera única a aquestes eleccions, potser la nostra posició hagués estat la de presentar-nos al Senat per tal de denunciar-lo encara més.

Dit això, la nostra posició de vot respecte al Senat no és ni la del boicot ni la d'abstenció. Ambdues ens semblen estèrils quan l'elecció per les dues cambres va lligada i també ací es pot lliurar alguna batalla de classe. Les candidatures significatives són, com hem ja dit, tres a Barcelona: «Democràcia i Catalunya», impulsada per UDC i CDC amb els seus corresponents aliats, «Entesa dels Catalans», impulsada per PSC-PSOE, PSUC i E. de C. i la d'en xirinacs en solitari, impulsada pels «no violents» i recolzada per la CUPS i la C. de T. El caràcter de la primera de les opcions és clar: es tracta d'una candidatura de les dues formacions burgeses més fortes de Catalunya, candidatura de la qual, a més a més, varen ser exclosos els partits obrers majoritaris malgrat la seva voluntad de «pacte» i de conciliació. Es, doncs, una opció dirigida contra el moviment obrer, contra els treballadors i treballadores de Catalunya. Una opció a combatir.

La segona de les candidatures és políticament menys clara. Malgrat ésser recolzada pels principals partits obrers, la majoria dels seus components es presenten com a «independents» i el seu programa és molt lluny de ser un programa de classe. Sols parlen de «la unitat de Catalunya» —entesa com un acord amb la candidatura anterior—, però no de la *unitat dels treballadors i treballadores de Catalunya.* Expresant la més ferma de les desconfiances en aquestes «operacions polítiques», fent patent el rebuig a la falta de presentació dels homes i dones més representatius dels partits obrers de la candidatura, nosaltres cridem a donar el vot per al senat als candidats membres dels partits obrers per tal què els seus partits —i no cap «individualitat— es facin responsables de la seva gestió, per tal també de poder exigir que facin costat a les reivindicacions populars.

Pel que fa a l'última de les candidatures la nostra primera posició és de sorpresa envers l'opció de la CUPS de recolzar-la. La Presentació del Xirinacs com una individualitat per sobre de totes les coses —i tots els partits—, d'una candidatura contra «tota» violència en sembla més que un error una desfiguració del significat de la batalla que durant molts anys ha dut en «Xiri» per l'Amnistia i la Sobirania nacional de Catalunya. L'opció actual de la seva candidatura creiem que s'ha de rebutjar. Aquest pot ser, a més, l'instrument per que Xirinacs torni al terreny de la lluita.

Andreu Roca. 6 de Junio

Ja tenim a sobre el dia 15. Com són unes eleccions en règim parlamentari burgès —i encara retallat— cada persona, cada home, cada dona, cada jove —ai, no, que els joves no voten— es vedurà sola, aïllada en una mena de confessionari, per a donar el seu vot. 24 hores abans haurà acabat oficialment la campanya electoral, per a donar temps —diuen— a pensar serenament, per a meditar en la solitud tot un dia i tota una nit, cada persona aillada entre les quatre parets de casa seva. Inclús en aquestes subtileses s'ha de fer present el culte a l'individualisme, l'intentar de fer aparèixer la col·lectivitat com una mena de «fera ferotge» que cal dominar. Inclús en aquestos detalls s'ha de notar que la *seva* «democràcia» estimula tot el possible la insolidaritat. Cada persona, tancada en ella mateixa entre cortines negres ha de decidir quina papereta posar dins el sobre primer, dins l'urna després. I totes les pors de quaranta anys, totes les repressions acumulades es fan presents. Votar en aquestes condicions les candidatures obreres, incloses les més moderades, suposa ja una certa voluntad de lluita, un cert esperit de desconfiança envers la burgesia, el seu règim de dictadura que avui agonitza i també envers del règim de llibertats fortament retallades que ens volen imposar. Es per aixòo pel que, sia quina sia la voluntad de les direccions obreres, *la nostra primera crida és a votar obrer*, a no donar ni un sol dels vots dels treballadors i treballadores a les forces burgeses.

VOTAR OBRER

Però avui, votar obrer no és suficient. Els partits obrers majoritaris s'han compromés a fons en una via de claudicacions, ara sota el nom de «camí responsable cap a la democràcia», com abans era el de la «negociació». I per aquesta via, per aquest camí les reivindicacions del nostre poble, de la classe obrera, dels treballadors i treballadores, dels camperols, i camperoles, queden, no sols arraconades, sinó que també les conquestes que tants esforços ens han costat corren greus riscos de ser-nos arrebassats. Cal doncs oposar-se a tota desmobilització: perací ho podem perdre tot. L'actitud d'aquests partits a les darreres mobilitzacions obreres i populars és prou significativa. Des de la vaga de la Construcció a Númax, des de Roca al Conveni del Metall és una mateixa orientació la que es converteix en un fre per la conquesta de les reivindicacions obreres. Del 1er de Maig a Euskadi, és una mateixa «moderació» la que obstaculitza que la solidaritat s'expressi. Del Besós a la Verneda, dels Nou Barris al «decret del santoral» es un mateix abandó de lluites populars. De l'Amnistia per la Dona a la lluita contra les violacions és la mateixa manca de recolzament a la batalla contra l'opressió. El mateix passa en el terreny del combat per la plena llibertat nacional del poble de Catalunya i en tants d'altres.

Malgrat això, nosaltres estaven dispossats a menar en comú la batalla obrera en aquestes eleccions. També a això es varen negar. D'aci el limitat de l'acord què suposa el FUT, que malgrat tot apareix com una alternativa de lluita i de classe contra la «reforma», la monarquia i les mateixes eleccions.

VOTAR LLUITA, VOTAR TOTA LA LLIBERTAT, VOTAR FUT

El FUT és, no tenim perquè amagar-ho, una alternativa avui minoritària. No aconseguirem, ni és el nostre objectiu cap diputat a Catalunya. El nostre interes, la nostra voluntat és altra, es donar un marc d'expressió a tots aquells, a totes aquelles que estant per una alternativa de mobilització de la classe treballadora i del poble, per els que no creuen que pactant amb la burgesia i el govern es logra res, per cridar ben fort, per dir ben alt que VOLEM TOTA LA LLIBERTAT ARA.

Així doncs votar FUT és dir a la monarquia i al seu govern, a la burguesia que no volem res d'ells, que només tenim confiança amb la nostra pròpia força. Es dir-els-hi que demà, que un demà ben proper serem capaços d'arraconar-los i construir la nostra pròpia societat, de la mateixa manera que avui construim les nostres pròpies organitzacions sindicals i de tot tipus arreu del pais. Però votar FUT és també cridar a les orelles de les direccions obreres majoritàries que la política de capitulacions quotidianes no porta a cap lloc, que no la volem. Votar FUT es advertir-los que un sector del moviment de masses no acceptarà cap pacte social, cap treva ni cap retallament de les seves reivindicacions.

Votar FUT és refusar el «Consell General», és votar per la sobirania de Catalunya. Votar FUT és negarnos a què mai més l'autogovern català es concedeixi des de Madrid.

Votar FUT és refusar el «Consell General», és votar per la sobiraNIA DE Catalunya. Votat FUT és negar-nos a què mai més l'augovern català es concedeixi des de Madrid.

Votar FUT és donar expressió pública a tot això, és guanyar un espai d'intervenció a les lluites dels treballadors i treballadores combatius, pels corrents de lluita i de unitat als sindicals, les Asociacions de Veïns, la Unió de Pagesos, les organitzacions feministes, els organismes de la joventut. VOTAR FUT ES COL.LABORAR A FER UNA ALTERNATIVA DE UNITAT I DE LLUITA OBRERA PER A CATALUNYA.

A.R. 7 de juny.

CONVENIO DEL METAL: La movilización trae la victoria

A proposta de la Comissió Deliberadora, avui dilluns 6 de juny, l'Assemblea General del Metall de Barcelona ha decidit per ampla majoria de continuar la vaga per les seves reivindicacions.

Si el divendres dia 3 eran 46 empreses les que anaren a una Vaga de dues hores, mentre a altres com Pegaso es feien Assembleas, la convocatòria de vaga a tot el ram pel dilluns ha estat llargament seguida. Més de 50 empreses han aturat tot el dia la feina. La negativa de la patronal a negociar seriosament té així cumplida resposta. Ells s'imaginaven potser que la campanya electoral suposaria un fre a la lluita i que així tindrien un conveni «fàcil». Pero no ha estat així, al menys a Barcelona. Les assembleas anteriors a les empreses i les zones, l'elecció de delegats i de la part de Barcelona a la comissió deliberadora dona així els seus fruits. Pero la vaga es encara dèbil. A comarques i a les grans fàbriques del ram més important de tota la «província» ningú ha tirat endavant la vaga. Les direccions sindicals, sobre tot de les centrals més importants com CC.OO. i UGT, no s'han volgut prendre seriosament el conveni. Preferien potser fer guanyar vots a certs partits en nom de la «moderació», preferien potser la treva electoral que una mobilització massiva i unitària de tot el ram capaç d'imposar les reivindicacions.

Superar les debilitats de la vaga es encara possible. Cal fer un esforç per dur la vaga a les comarques, cal comprometre les direccions sindicals en l'impuls de la mobilització. Aquesta és la primera de les tasques. Pero cal no oblidar seguir i potenciar les assemblees i l'elecció de delegats a totes les fàbriques, l'extensió del conflicte a tot el metall de Barcelona i la solidaritat més ample de tots els rams, de tot el poble.

CONTRA EL PACTE SOCIAL, DONEU SUPORT A LA VAGA DEL METALL.

NO HI HA TREVA ELECTORAL PER LES REIVINDICACIONS OBRERES.

J. F.

PARLENLES CANDIDATURES OBRERES

Prosseguin a aquest número de DEMA amb la nostra sèrie d'entrevistes a membres de les candidatures obreres. Aquesta vegada els nostres interlocutors són Gabriela Serra, militant de la OIC i Martí Caussa, militant i portaveu de la LCR, candidat pel FUT de Girona. Com a les nostres anteriors entrevistes, hem volgut a recollir a les preguntes tant les preses de posició sobre les properes eleccions com d'altres opinions polítiques i personals.

1) Com veus la situació que es presenta per al moviment obrer després de les eleccions?
2) Què creus que passaria si es dongués el cas de que el conjunt dels partits obrers aconseguissin el 51 % de vots?
3) Quina incidència poden tenir les eleccions per a la solució dels problemes del camp?
4) Quina influència té el moviment autònom de la dona sobre la pràctica quotidiana dels partits obrers?
5) Què penses sobre la felicitat?

GABRIELA SERRA

1. En principi, jo no crec que la situació del moviment obrer canvii substancialment després de les eleccions; no obstant, per tots els treballadors que votaran unes candidatures concretes si que pot haver-hi una situació de desencant al reconeixer clarament qui realment ha estat conseqüent en la defensa dels seus interessos i qui no. El que segurament serà més important és la intervenció de les organitzacions que les integrem, en un moment de crissi molt forta, amb un Parlament que en la seva majoria intentarà portar endevant el pacte social, com intervindrem llavors per realment defendre juntament amb les masses, els interessos dels treballadors.

Però ara, per molt que estem esforçant-nos tots, el nivell de clarificació entre les masses sobre política d'esquerra revolucionaria i polítiques reformistes, claudicants, només arriba a pocs sectors, sectors d'avantguarda. En canvi si que crec que després de les eleccions, al ser possible una intervenció més clara, més oberta davant les masses, si que pot començar a reflexar-se el positiu que pug[redacted]nir aquestes eleccions, un element de clarificació per a les masses sobre quines forces són realment revolucionaries i quines són les claudicants.

2. Quan es parla de 51 % de vots a l'esquerra, voldria clarificar a quina esquerra. Si es un 51 % de vots a l'esquerra revolucionària, a l'esquerra real, crec que significaria que les coses han canviat molt depressa o que realment s'han entregat uns vots que no representen una conciència. Això significaria una gran responsabilitat, però per altra part significaria que nosaltres, el FUT, no hauriem calibrat bé el moment històric, perquè això significaria que hi ha molta més força, molta més consciència de classe i moltes més alternatives i plantejaria una intervenció diferent a la que estem portant ara a les eleccions. Però si aquest 51 % de vots són a partits obrers menys a l'esquerra que nosaltres, suposo que podria ser perillosíssim, perquè llavors tota una sèrie de qüestions com el pacte social, la tranquilitat als carrers, que alguns partits estan plantejant, seria un fet i podria significar enterrar a la classe treballadora en un llarg espai de tranquilitat i d'engany.

3. Crec que la incidència que poden tenir les eleccions a la qüestió del camp és mínima. Crec que solucionar els problemes del cap és quelcom més serios com pot ser tot el que passa a les empreses. Significaria primer una reestructuració econòmica, tota una nova planificació no solament del camp, sinó fins i tot industrial, una reestructuració de l'habitat, que no crec que en aquestos moments el capitalisme espanyol i les forces que surtin al parlament puguin realitzar-ho.

Hi poden haver un mínim de solucions parcials, potser, alguna que altra concessió, però no crec en absolut que els problemes reals del camp es solucionin sinó es prenen mides per a solucionar-los. Sinó hi ha una remodelació de dalt a baix, no crec que sigui possible resoldre aquestos problemes.

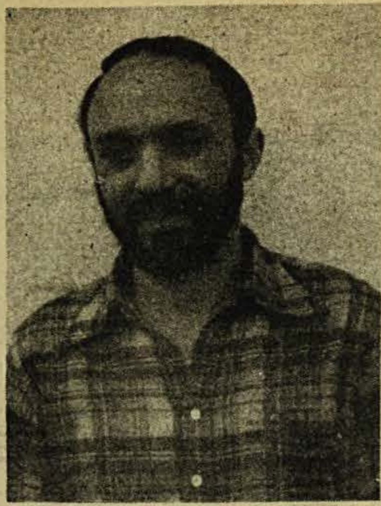
4. Crec que, en profunditat, la influència del moviment autònom de la dona als partits obrers no esta tenint la influència que realment el problema de la dona, el problema que alguns grups feministes estan desenvolupant, nauria de tenir. Però crec que en part, essent incorrecte que els partits obrers ja des d'un principi no s'ho haguessin plantejat, és lògic, perquè crec que no tans sols als partits obrers, sinó el moviment obrer, a les lluites obreres, el problema de la dona no esta essent tractat en absolut correctament, crec jo, ni tractat amb la força que deuria tenir.

Crec que la influència que ha tingut ha estat mínima, molt mínima. Crec també que algunes organitzacions en aquestos moments s'ho estan plantejant molt seriosament. En termes generals, podriem dir que els partits obrers segueixen sent masclistes, perquè s'han desenvolupat dins d'una societat masclista, i per tant la missió d'aquestes dones que estem integrades a organitzacions revolucionàries és de promoure al sí dels nostres propis partits, que les discusions sobre la problemàtica de la dona siguin clares i concises. Tot això és treball a fer, no solament per les dones, sinó nosaltres hem de ser la bandera per a fer que els altres siguin consequents amb això.

5. Per a mi felicitat és que quan els treballs, tot el que faig, ho faig amb actitud, amb la seriositat de que es tenen de fer, i llavors una vegada acomplerts, em sento feliç. Això cal que ens ho plantegem en tots els terrenys: et sents feliç, en contacte amb els altres, quan dona fruits, et sents feliç quant t'estires sota un pi, escoltant un disc de Beethoven, quan veus els nens jugar al carrer. A més a més la felicitat així en abstracte, mai he cregut que existis. Crec que són actituds felices o moments feliços, que un al costat de l'altre donen la continuitat del que és la felicitat.

Crec que el concepte de felicitat evidentment haurà d'ésser molt diferent a una societat socialista, però suposo que una societat socialista, en principi, tindrà de ser una societat, amb temps lliure i amb unes necessitats molt més cobertes i amb un sentit de la colectivitat més desenvolupat.

MARTI CAUSSA

1. Una primera repercussió de les eleccions és l'acceleració la legalització de tots els partits i organitzacions obreres i populars. En particular, el desenvolupament dels sindicats: si existeix un marc més gran de llibertats, és reflexarà en un més gran index d'afiliació sindical. Per altra part, en aquestes eleccions la dreta és molt possible que no guanyi la majoria clara, i que per a governar tingui de passar per compromisos fonamentals entre el Centre Democràtic i la Democràcia Cristiana. Alhora haurà de comptar amb un fort porcentatge de partits (socialistes i comunistes). Això crearà, en general, un clima d'inestabilitat política i hi haurà una pressió de la burgesia sobre els partits obrers majoritaris per a que demostrin la seva responsabilitat a les lluites socials i als conflictes polítics. Al mateix temps, aquestos partits tindran dificultats importants per a poder mantenir al moviment obrer i popular dins dels límits tolerables per la burgesia, perquè esperem que el moviment, en obtenir més llibertats, faci el que ha fet fins ara, intentar aprofitar-les al màxim. Ben segur que es veuran situacions difícils com les que ja hen conegut als últims temps (1er de Maig, Euskadi...).

2. Bé, un 51 % crec que és difícil, per les mateixes condicions en que s'han desenvolupat aquestes eleccions, *pensades per afavorir* la dreta. Però en una hipotesi així, és evident que la inestabilitat política seria brutal. Els obrers veurien que els partits amb els que els confien poden governar si volen. Són la majoria, fins i tot en un sistema parlamentari i en unes eleccions no lliures, que mai els han afavorit. Crec que seria l'ocasió per avançar com agitació una consigna de govern de partits obrers, concretant-la als partits obrers majoritaris, que evidentment serien el Partit Comunista i el Socialista. I això no tant pel que puguessin fer des d'aquest marc, sinó per a evidenciar d'alguna manera la falta de voluntad d'aquestos partits obrers d'assumir realment les responsabilitats de govern. Seria una situació molt semblant, per exemple, a la italiana i sobre tot a la portuguesa.

3. De manera directa, solucionant els problemes dels pagesos crec que repercutirà poc, no gaire, de la mateixa manera que repercutirà poc la solució dels problemes de fons dels treballadors o de qualsevol altre tipus de capes explotades i oprimides. Però si que pot tenir una influència indirecta, a través del creixement de les organitzacions polítiques i sindicals. La campanya electoral es una ocasió per a airejar aquestes reivindicacions del camp, per a portar la política als pobles on fins ara no havia arribat, per a facilitar l'extensió de la Unió de Pagesos, precisament perquè els problemes de fons no s'hauran solucionat i tindran la possibilitat d'organitzar-se millor.

4. Mira, això és molt variable. Actualment la gran majoria dels partits obrers defenen les reivindicacions de la dona, al menys pel que es refereix a la discriminació. Alguns defenen qüestions com l'abortament, lliure i gratuït, però en general tots els partits obrers defenen una serie de reivindicacions per la dona. Ara bé, una cosa és tenir unes reivindicacions escrites al programa i una altra és ser consequent amb aquest programa en tots els actes, en la pràctica quotidiana del partit. Això varia segons els partits: Hi ha partits obrers que han recolit aquestes reivindicacions al seu programa i han canviat molt poc el seu comportament pràctic referent a la dona. Si s'intenta ser consequent amb aquest programa, evidentment el tipus d'activitat, el tipus d'estil, ha de canviar. Per exemple: No es pot defensar consequentment un programa d'alliberament de la dona i continuar mantenint i estimulant la desproporció de dones als organs de direcció del partit, a les formes d'aparició pública d'aquest, en el número de dones que apareixen, però no tant sols amb el número, sinó el llenguatge, solament dirigit cap als homes —els «companys», tot olvidant-se de les «companyes»—, en el mateix estil... Nosaltres ho estem intentant solament, hem aconseguit algunes coses més però és evident que cal que el canvi sigui bastant més profund.

5. Penso que tots nosaltres, tots els homes i dones que fem política revolucionària, de fet perseguin en últim termini i com objectiu aquesta felicitat, no només de manera individual, sinó per a tots els demés. Sense el convenciment profund de que podem fer un món i una societat feliç, no fugint de la realitat sinó feliços amb ella, amb el món, realment la nostra lluita d'avui tindria ben poc sentit.

De vegades buscar aquesta felicitat futura, pot portar a situacions d'infelicitat actual, però crec que és important que tots els militants i les militantes no sacrifiquin la seva felicitat actual d'una manera absoluta davant aquesta felicitat futura. Perquè sense ser capaços de buscar moments de felicitat ara, en condicions difícils, fins i tot moments de felicitat que són petits, però que d'alguna manera exemplifiquen alguna cosa, en reduit, el tipus de relacions, el tipus de vida, el tipus de satisfaccions que voldriem buscar, és molt difícil mantenir de manera viva aquest convenciment de que les relacions entre persones, les relacions amb la natura, poden ser diferents a un altre moment.

Si algú no ha experimentat una sensació de felicitat en les relacions actuals, només conserva, podriem dir, una idea abstracta de la felicitat del socialisme i li és fins i tot difícil que pugui apreciar la importància dels canvis que cal donar actualment.

Pel seu interes reproduim aques[t] comunicat, alhora que fem una crida [a] ANAR TOTHOM A LA CONCENTRACIO DEL 10 DE JUNY A LES 8 DEL VESPRE DEVANT EL GOVERN CIVIL ¡CONTRA L'ATUR! TREBALL PER A TOTHOM! QUE L'ESTAT FINANCII LES EMPRESES EN CRISI. LLOC DE TREBALL EN LAS MATEIXES CONDICIONS EN CAS DE TANCAMENT!

ACORDS ADOPTATS A LA COORDINADORA DE FABRICAS EN CRISI

Van asistir: NUMAX, BULGON, AESA, ROSELSON, RADIOTRONICA

1. Convocar una *concentració massiva de tots els treballadors i de la població el divendres dia 10 de juny a les 8 del vespre davant del govern Civil* en la que es farà entrega d'una carta amb les nostres exigències per un representat de cada fàbrica i dels sindicats que ho recolzin.
2. Assitir a una concentració el dia [.] de juny a les portes de RADIOTRONICA. C/ Siglo XX, 18 a les 19 hores.
3. Realitzar una ASSEMBLEA GENERAL de totes les fabriques en crisi..
4. Convocar a totes les centrals sindicals per una reunió per a tal que ens donguin el seu suport i cridin a la concentració.
5. Fer una propera reunió la coordinadora de fàbriques en crisi...
6. Coordinar a totes le fàbriques que estiguin en crisi, suspensió de pagaments, regulació de plantilla.

Tots aquells companys i fabriques qur vulguin pendre contacte amb nosaltres que es pasin per NUMAX, C/ Marina, 279 o truquin al Tel. 255 14 00 de 2/4 de 7 del matí fins a les 3 de la tarda.

*COMBATE (Estatal).
*DEMÀ (Catalunya).
*ZUTIK (Euskadi).
*ROXO (Galiza).
*AMUNT (País Valenciá).

EL NOSTRE PROGRAMA (IV)

tots els drets per a la joventut

La LCR dona el seu sosteniment al combat dels Cercles de Joves Revolucionaris (membres de la Federació de Joventuds Comunistes Revolucionàries).

La LCR batalla també contra la discriminació de la joventud, contra l'opressió i la sobrexplotació pel sol fet de tenir poc anys.

PELS DRETS DE LA JOVENTUT TREBALLADORA: A treball igual salari igual, sense distinció d'edat ni sexe, 4 hores de treball i 4 d'estudi pagades integrament. Escolarització plena de la joventut rural. Llocs d'esbarjo pels joves financiats per l'Estat i regits pels mateixos joves.

PELS DRETS DE LA JOVENTUD ESCOLARITZADA: Ensenyament laic, únic, polivalent i gratuït sense discriminacions per sexe. Supressió de totes les barreres selectives. Escola i Universitat catalanes.

CONTRA L'OPRESSIO FAMILIAR: Majoria d'edad als 16 anys pels dos sexes. Derogació de tota la legislació sobre «protecció de menors» i de la pàtria potestat.

PEL DRET AL NOSTRE COS: Centres per l'informació i educació sexual de tots els joves. Contracepció i avortament lliures i gratuïts. No a la repressió de l'homosexualitat.

PER LES LLIBERTATS A L'EXERCIT: Reducció del servei militar al temps de l'aprenentatge de l'ús de les armes. Lliure elecció de la data i lloc de l'incorporació a files, no a la mili fora de la regió d'origen. Incorporació de la dona al servei militar. Llibertats polítiques i sindicals pels soldats. Dret a l'objecció de conciència.

PER LA LLIURE ORGANITZACIÓ DEL TEMPS LLIURE: Abolició de tot tipus de censura. Creació de centres i clubs jovenils subvencionats per l'estat.

...presió de la quota sindical:

...S-AISS va desapareixent

...rer Consell de Ministres va de-...primir la quota sindical obliga-...na nova barrera a la llibertat ...cau, un nou pas vers la disso-...na de la CNS-AISS és donat. ...xò no es pas cap «regal» d'en ...ben al contrari en un fruit de ...ització de masses, del nivell d'afiliació sindical que no fa més que creixer, encara que sia en condicions força adverses com la que está encara avui present. Però cal estar alerta. La desaparició de la quota obligatòria no és encara la liquidació de la CNS-AISS, no suposa la plena llibertat sindical. Encara tenim de lluitar molt, encara les centrals sindicals tenen de treballar molt per la mobilització, per imposar la seva presència com a tals a les empreses i a las negociacions, encara tenim de convencer a molts enllaços i jurats de que dimiteixin, encara tenim d'elegir molts comitès de fàbrica o consells de delegats, de manera unitària a les empreses.

I tot això no és pas cap batalla en el buit. La multiplicació de l'atur i de les empreses en crisi, l'augment alucinant del cost de la vida, que no farà sinó que multiplicar-se després de les eleccions, la duressa de la patronal a tots els convenis, com ara mateix el del metall, cal que sien combatuts. Fermament combatuts, a diferència del que últimament s'estila entre les direccions sindicals, la de CC.OO. en primer lloc, que en nom de la «moderació» no fan sinó imposar als trebal ladors i treballadores una treva electoral no volguda, no fan més que preparar avui el camí pel pacte social de demà. I per desgràcia no és unicament la CS de CC.OO. Son també les direccions de l'UGT, de la CNT, de USO, de la CSUT —enbarcada en «Esquerra de Catalunya»— les que tampoc fan res més contra aquesta situació que, en el millor dels cassos, esporadiques declaracions que a res comprometen.

Avui la lluita per la llibertat sindical és la mateixa que la batalla contra el pacte social i per totes les reivindicacions obreres. I és, també la mateixa que el combat per la unitat, per la unitat sindical i per la unitat en la lluita. Separar qualsevol d'aquestos aspectes no té cap altre resultat que marginar el conjunt dels objectius pels que estem combatint tant aferriçadament a totes les fabriques. Combatir unitariament per tot això suposa acabar amb la competència gairabé mercantil entre les diversas centrals a la recerca de l'afiliació sense importar el preu ni les condicions, suposa deixar de pensar que cal «moderar» els objectius i les lluites per a massificar-se. La llibert-tat sindical es logrará, les centrals sindicals es construiran, la unitat sindical serà possible si *tots* emprenem el cami de la lluita comuna per a les reivindicacions comunes. Aquest és el camí.

Joan Font, 7 de juny

DONES: lluitem per l'AMNISTIA

Al barri de la Trinitat hi ha una pressó. Una pressó de dones. Aquesta i moltes d'altres estan encara plenes. Elles són mostres de la manca de llibertats que patim.

L'Amnistia Total és encara un objectiu, quelcom a conquerir, de la mateixa manera com ho és la tornada de tots i totes les que pateixen exil·li o «extranyament». Per això l'Amnistia total és, també un dels objectius del FUT, perquè és allò pel que milers d'homes i de dones hem estat lluitant arreu de l'Estat, perquè l'amnistia que volem és més que tots els presos i les prèses polítiques al carrer. Es, també, l'amnistia laboral, poder tornar a la feina de la que han estat acomidadats; és l'Amnistia pels soldats tancats a les casernes; és l'amnistia pels «bojos» condemnats a l'arraconament a manicomis presó; és l'amnistia pels deliectes «comuns» és a dir la revisió de les causes i expedients, del mateix Codi Penal, el canvi de la vida a les presons i el suport a la lluita de la COPEL. Però és també i molt especialment, l'Amnistia per la Dona, objectiu pel que tres vegades centenars de dones ens hem manifestat davant la Trinitat i pel que tornarem a anar-hi el proper dia 12 de juny, exigint la dissolució de les creuades i les dones al carrer.

Perquè també la sexualitat está reprimida i nosaltres la volem lliure. Perquè volem que les dones que estan a aquesta pressó condemnades per «adulteri» surtin ja i mai més hi tornin a entrar. Es a dir, per que el delicte de adulteri sia definitivament abolit de totes les lleis, que les relacions entre homes i dones siguin totalment lliures i decidides per cadescun d'ells. Per que mai mes tinguem que sortir al carrer a defensar a cap altre Mª Angels Muñoz.

L'ús i la informació sobre anticonceptius també está condemnat. Nosaltres demanem una informació i una educació sexual lliures desde l'escola i a tots els nivells, volem l'Amnistia per la sexualitat: no volem ser objecte de consum i de desig, volem el dret al nostre cos. Volem decidir lliure i responsablement quan ser mares, deslligant la sexualitat de la maternitat. Per això volem la legalització dels anticonceptius, la seva gratuitat a carrec de la seguretat social, acompanyada de l'investigació sobre nous mètodes que no carreguin solament sobre la Dona.

Mes de mig milió de dones es veuen obligades cada any a l'Estat espanyol a abortar en condicions infrahumanes, algunes moren o queden estèrils, altres són condemnades a anys de presó. Algunes però avorten a Anglaterra o Suissa i res els hi passa. Per això volem que l'avortament es faci als hospitals i a carrec de la seguritat social, amb igualtat de condicions per a totes les dones.

Un percentage important de les dones empressonades ho són per prostitució. A més de condemnar a moltes de nosaltres a la degradació d'haver de vendre's el cos per donar plaer al «mascle», són a més reprimides. Per això volem la despenalització de la prostitució, l'abolició de la llei de perillositat social, així com oportunitats iguals a l'escola, al treball i a la societat per a totes les dones. L'abolició de la llei de perillositat social ha tmabé de comportar el dret a ser homosexual o lesbiana, el dret de cada persona a definir la seva propia sexualitat.

Es per tot això —i algunes altres coses— que nosaltres lluitem. Es per a tot això que cridem a tothom a reforçar la lluita per l'amnistia i per totes les seves concrecions.

M.C.R.

ESQUERRA DE CATALUNYA

FRONT ELECTORAL DEMOCRÀTIC

...om no fer una aliança amb la petita burgesia

...mb els objectius d'Esquerra de ...unya es poden sentir identifi-... els treballadors, els camperosl, ...na, la joventud i el petit i mitjà ...resari...». Aquest paràgraf, tret ...º 2 del periòdic de la candida-... animada per ERC, EC, PTE, ... CSUT..., és, pensem, sufi-...ment definitori. Esquerra de ...unya« ni és ni vol ser una candi-...ra obrera, de classe, Ben segur, ...companys i companyes del PTE ...ondran a aquesta afirmació tant ...nt. I respondran de dues mane-... D'una banda afirmant que es ...ta d'una aliança amb la petita ...gesia, i que per això cal deixar ... banda certs objectius, certes ...indicacions que, segons ells, la ...rien impedir. D'altra tot afirmant ... amb la presència del CSUT, ... com és sabut és un sindicat que, ...més «d'Unitari» s'oposa al pacte ...ial, aquestes concessions «neces-...ries» queden suficientment com-...sades. Ni cal dir que nosaltres no ...riem d'acord amb cap d'ambdues ...licacions.

...a primera és el programa de la ...didatura: Aquest es limita fona-...ntalment a uns objectius demo-...tics mínims *sense, per exemple, ...cap referència a qüestions com el ... a l'autodeterminació i sí, pel ...trari, parla d'una «Assemblea de ...lamentaris» que «negociarà amb ...drid» un estatut. Es que, potser la ...tita burgesia no vol la plena lli-...rtat i sobirania nacional de Cata-...ya?*

...mpoc, i malgrat la CSUT, la lluita ...tra el pacte social hi és present: les ...indicacions obreres i populars reben ...mulacions força ambigües i, per exemple, tant sols parla de «control de la banca i dels monopolis» sense dir ni mitja paraula sobre quí exercirà aquest control i sobre com es farà. Potser la petita burgesia té quelcom en contra de la nacionalització sense indemnizació de la banca i els monopolis sota el control dels treballadors i treballadores?

Malgrat això, potser el més greu radica a la mateixa configuració de la candidatura i el seu treball. Efectivament, el marc d'aliances que conformen té quelcom d'antinatural. el PTE partit obrer que diu estar a l'esquerra del PSUC s'alia amb dos equips d'aspirants a buròcrates de la futura Generalitat com son l'ERC i EC, partits que només compten com a passiu amb el record històric de quan foren majoritaris a Catalunya, de quan es van vendre la República Catalana proclamada el 14 d'Abril del 31 per un Estatut que deixava tot l'esencial del poder a les Corts centralistes.

D'altre costat resulta significatiu el grau de manipulació que cal per colar dins de la candidatura a la CSUT o a la ACD, organismes que de fet actuen com a meres sucursals «sindicals» o de la «Dona» del mateix PTE. El més escandalós potser es el pronunciament d'una reunió «sorpresa» del Consell Metropolitá del Congrés de la Joventut Catalana pel recolzament a la candidatura d'«E. de C.», pronunciament no reconegut per la inmensa majoria dels joves participants a l'esmentat Congrés.

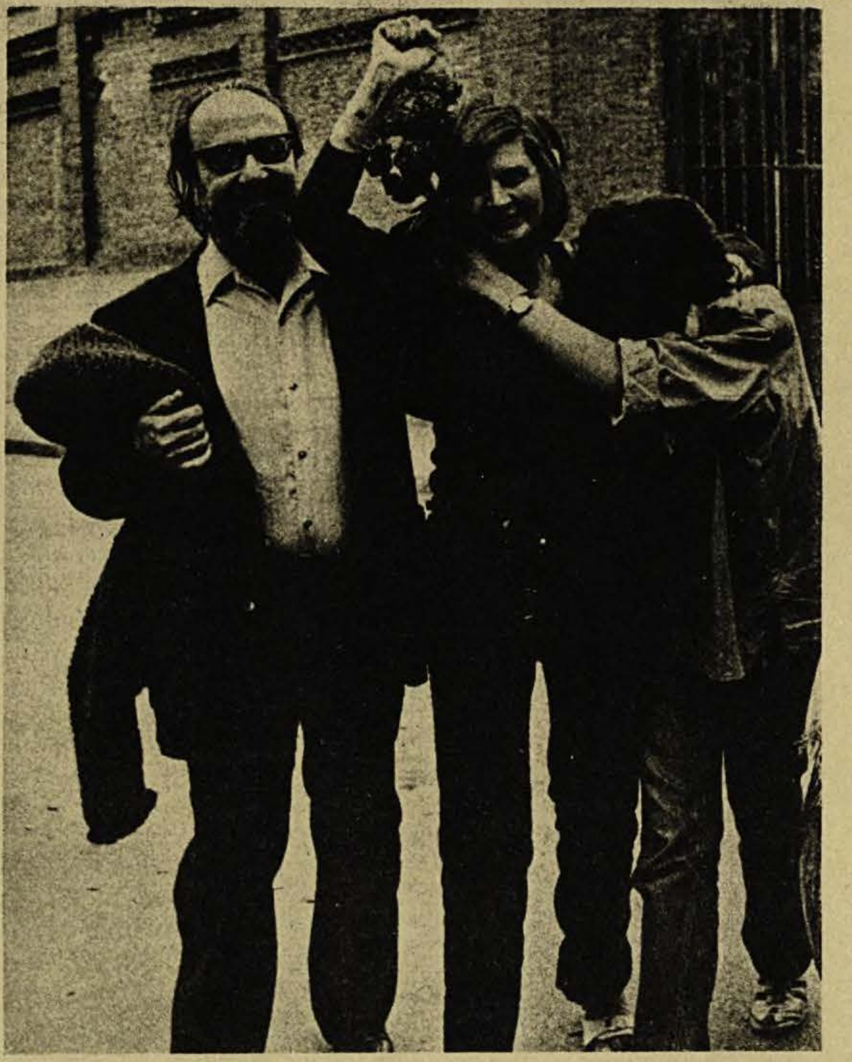
Estem convençuts de que res d'això s'ha de fer per aliar-se amb la petita burguesia, que de fet vol i necessita claretad a tots els nivells.

El treball quotidià de la candidatura és, també font diaria de conflictes. Aquest tenen la seva font en la proclamació d'E. de C. com «l'única» candidatura que està i lluita per la unitat (sense explicar de quí amb quí), però s'expressen també en l'abandó quasi total de les lluites en curs. Per exemple nombrosos militants del PTE —i membres de la CSUT— a empreses clau del metall han demanat vacances per a tal de participar a la campanya electoral, tot i oblidant-se de la problemàtica de les empreses en crissi com Numax, Roselson, etc.

Tot això que fins ara hem explicat ens fa reafirmar amb el que es un dels principis de la política obrera, del marxisme. La classe obrera necesita aliats per a vencer. Un d'aquest aliats «naturals» és la petita burgesia, o al menys, una part d'ella. Però l'única manera de conquerir-los és per la via de la mobilització, de la lluita, d'aixecar una alternativa clara de poder al poder de la burgesia. I aquesta mobilització, aquesta lluita, aquesta alternativa sols es present al sí del proletariat. Es per això que la classe obrera s'ha d'afirmar com el «pal de paller» de tot el poble, com el «pal de paller» de Catalunya en lluita contra l'opressió, l'explotació i la manca de llibertats.

Per l'«E. de C.» la unitat resta doncs de ser més que un eslogan electoral. Cal sí «unir-se per a vencer». Però cal unir-se amb perspectives de classe i de lluita, per a vencer al capitalisme. Es per aquesta via per la que la petita burgesia pot combatir amb colze amb els treballadors.

Pere C. 8 de Juny

TAXI: Interessos contraposats

Al llarg de la darrera setmana Barcelona visqué dues vagues importants que per la seva trascendència en la vida quotidiana, es van fer sentir amb pes: la vaga de taxis i la d'hostaleria.

Durant el passat fi de setmana el conflicte del taxi de Barcelona patí diversos fluctuacions degut a les diferents posicions que es manifestaren a les assemblees. Aquestes tendències, la formada pels verticalistes de l'Agrupació Provincial (antiga CNS) i la resta de taxistas autònoms. Els primers foren els propulsors d'una vaga completament precipitada, demanant l'augment immediat de tarifes. Carlos Brillas, conegut feixista i president de l'Agrupació Provincial ès l'impulsor fonamental de la vaga de taxistes, defensant únicament la posició dels patrons i no deixant opinar a les assemblees als assalariats del taxi. Per a Brillas, no l'importa el temps que els treballadors perdin (i els diners) ja que, com va dir al comunicat a l'opinió pública, «suposant que no ens concedeixin el que tenim plantejat, sempre ens queda la possibilitat de tornar a la situació actual».

D'altra banda, els membres de CC.OO., que treballen al ram feren el darrer dissabte una roda de premsa en la qual informaren de llur intenció de remprendre el treball, per la discriminació que han patit en tot moment per part de l'Agrupació Provincial, que ni tan sols els ha deixat de participar en les negociacions i no rebent per part dels patrons —impulsors de la vaga— garanties de compensació econòmica pels dies no treballats.

Amb aquesta vaga que en principi ens enganyà una mica a tots, es demostra com a vegades la patronal impulsa maniobres en les quals els únics perjudicats són els treballadors.

Corresponsal

SOBRE L'ATEMPTAT A L'AVINGUDA DE MADRID

L'atemptat contra una caserna de la Guàrdia Civil a l'avinguda de Madrid, a Barcelona, en el que foren morts dos dels seus membres, és un fet greu. El moment en el que s'ha produït, el context en el que l'acció ha tingut lloc el converteix en un acte les repercusions del qual cauran greument sobre el conjunt del moviment obrer. Independentment de l'objectiu dels seus actors materials, atemptats com aquest juguen un paper objectiu de provocació a favor dels sectors més reaccionaris del país, a favor d'un corriment cap a la dreta de tot l'espectre polític. No només serà amb actes d'aquest tipus com la classe treballadora i tot el poble conquerirà la seva total llibertat, sinó que aquet és un més dels obstacles a sobrepassar pel moviment obrer i les seves organitzacions.

Dit això cal però no oblidar algunes questions. La primera és que cap acció d'aquest tipus pot justificar el que organitzacions obreres recolzin un govern com l'actual, responsable directe de la mort de sis lluitadors als país basc i que encara avui manté empresonats a decenes de lluitadors i lluitadores del moviment obrer i popular. La segona es que l'única resposta a la provocació consisteix en mantenir fermament la vigilància i la lluita del conjunt del moviment de masses sense falses ilusions en «neutralitats» de l'exercit —que no cal oblidar està al servei de la monarquia— ni en forces que, no se sap com, «protegirant» al moviment obrer de cualsevol atac. No podem doncs baixar la guàrdia.

1.6.77

El diumenge dia 29 de maig, a Barcelona, els militants del FAGC es reuniren per a discutir i aprovar el seu manifest i a més tractar de les eleccions.

Hi hagué convidats dels eltres Fronts d'Alliberament Homosexual de l'Estat Espanyol, FHAR, MDH, MERCURIO, FAHPV, FAGI, etc. Les primeres intervencions van girar entorn al socialisme i com aquests mode de producció no ens discriminarà o bé no serà socialisme. Hi hagué debat clarificador Des del punt de vista homosexual el davant el fet que a aquests estats els homosexuals són discriminats. DEs del punt de vista homosexual el socialisme no ens pot discriminar.

Hi hagué també debat sobre l'escola desitjada pels homosexuals, evidentment aquella que no oprimeixi l'homosexualitat i no inculqui la norma heterosexual. En aquest sentit, el FAGC recolza l'escola «pública, única, laica, democràtica, autogestionària, gratuïta... en la quals s'inclueixi la informació i formació sexual sense prejudicis antihomosexuals». Per la consecució d'aquest tipus d'escola els militans del Front anunciaren la seva assistència a la pròxima Escola d'Estiu, «Rosa Sensat».

Desprès es passà al punt de la manifestació convocada pel 26 de juny. Es tracta de la celebració de la *Diada Mundial d'Orgull Gay*, en el qual el FAGC convocarà una manifestació junt amb d'altres grups d'oprimits: dones, joves... i a la qual s'invitarà a participar tots els partits polítics.

El mateix dia un nombrós grup d'homosexuals es dirigí Rambles amunt en manifestació espontània. Cridaven ABAIX LA LLEI DE PERILLOSITAT SOCIAL HOMOSEXUALS AL CARRER, AMNISTIA HOMOSEXUALS, AMNISTIA TOAL, etc. Gran quantitat de gent que hi passava s'uní a la manifestació que finalment va ser dissolta per les «forces d'ordre públic», amb gran quantitat de pilotes de goma. S'ha d'aclarir que va ser l'única manifestació d'aquest diumenge dissolta amb pilotes de gome. Com ja sabem, una cosa és la tolerància i 'una altra la llibertat. Per sort no es van produir «collites».

Alec Roman.

LA JOVENTUT A LA CIUTADELLA: TAMPOC EX AIXO

La veritat és que ens varem avorrir com ostres. I és que no es pot organitzar un festival d'una manera tan pobre com el que organitzà a la Ciutadella el Conrés de la Joventut Catalana.

D'una banda, el preu era una mica alt per al públic que es pretenia anés a l'acte, malgrat que reconeixem que les despeses són moltes a l'hora de montar un festival d'aquest tipus. De qualsevol manera l'escàs públic que vem veure per la gespa de la Ciutadella (unes 3.500 persones) no era només pel preu sinó a la saturació que patim aquests dies d'actes polítics i recitals als quals hi canta sempre la mateixa gent.

Parlant de cantants, hem de dir que cap d'ells va saber arribar als joves que restaven fedament asseguts a terra. Solament la marxa del Mestre Bellido, La vos del Trópico i Rocky Muntanyola van saber fer aixecar el personal i fer-lo ballar encara que només fos per una hora. Afegim de passada que el Rocky, la Vos i el Mestre Bellido tenen un repertori excessivament curt i comencen a cansar i amb tants recitals com estan donant, corren el perill de cremar-se en un espai de temps bastant curt. Esperem que no sigui així.

Tornant al tema del festival hem de dir que un dels inconvenients més grans que vem haver de patir els assistents, era la falta de llum, sent la causant de moltes pèrdues i manca de comunicació entre els assistents. D'altra banda, vem notar els mateixos defectes que a festivals anterior (no s'apren!) com són els entrepans cars i no massa bons i les cerveses i xampany calent i escàs.

Finalment repetirem que l'important a aquests actes és la comunicació potencial que es pot donar per part dels assistents, tant el públic com els que actuen. De res serveix un recital al qual el públic hi participa passivament rebent els seus sentiments d'una manera viva. Prou vem patir quan als recitals de Raimon i Llach durant la dictadura, ens haviem d'empassar ben amargament els crits de llibertat que en aquells moments ens hagués agradat fer. Avui ja no ens contentem en rebent un «missatge» trascendental dels poetes. Avui volem, necessitem ser poetes nosaltres mateixos.

DNCAN

MITING

FRONT PER LA UNITAT DELS TREBALLADORS

Día 10 RUBI. CASINO ESPAÑOL. Hora 2/4 de 8 de la tarda. Parlen: Miguel Molina, Alberto Re[...] Huelamo, Ricou, Pau Pons.

Día 10 SANTA COLOMA DE GRAMANET. POLIESPORTIU. Parlen: Gabriel Se[...] Angélica Martínez, Alberto Moreno, Montraveta, Mario Salas, Antonio Alfonso, Ro[...] Barrera. Hora: 8 de la tarda.

Día 10 SABADELL. ESPRONCEDA (PÇA. TRIANA). Hora 8 de la tarda. Parlen: Rosa Ser[...] José García, Juan Noguera, Artur Domingo, Emilio Espin.

Día 10 SANT BOI DEL LLOBREGAT. COL.LEGI NACIONAL CINCO ROSAS. Hora: [...] la tarda. Parlen: José Borrás, Roque Borrás, Fernando Palomo, Gloria Zaragoza, Carlos G[...]

Día 11 MONTCADA I REIXAC. POLIESPORTIU SANT JOAN. Hora: 8 de la tarda. Par[...] Manuel Borrell, Gloria Arimon, Agustín Poblador, Ignaci Catalá, Julio A. Pajares.

Día 11 CIUTAT MERIDIANA. COL.LEGI DE LES MONGES. C/Rasos de Peguera, [...] Hora: 7 de la tarda. Parlen: ALfonso Formariz, José Rolando, Ignaci Catalá (fill), Andrés N[...]

Día 11 SABADELL. CIFUENTES: COL.LEGI RIUS I TAULET. Hora 2/4 de 8 de la tarda. Par[...] José M. Espin, Arturo Domingo, Soledad Rovira, Juan Noguera, Manolo Navas, José Ga[...]

Día 11 MATARO. ESCOLA DE FORMACIO PROFESIONAL MIQUEL BIADA. Hora: 5 de la ta[...] Parlen: José Rolando, Alfonso Formáriz, José Luis Cebolla, Neus García.

Día 12 GUINEUETA. PARC DE LA GUINEUETA. Hora: a les 12 del migdia. Parlen: Andrés N[...] Alfonso Formáriz, José Rolando, Ignasi Catalá, Benito Alvarez, Alberto Recio.

Día 12 MOLINS DE REI. JOVENTUT CATOLICA. Hora: 12 del migdia. Parlen: Agustin Vi[...] Emilio Espin. Gabriela Serra, Juan Bazuelo.

Día 13 L'HOSPITALET DEL LLOBREGAT. PARROQUIA SAN JOSEP. Hora 8 d[...] tarda. Parlen: Lola Vinuesa, Montse Roca, Alfonso Formariz, Huelamo, Luisa Mae[...] Carlos Grau.

Día 13 TERRASSA. LA AMURINA: COL.LEGI NACIONAL «HERMANOS AMAT». Hora 8 [...] la tarda. Parlen: Roser Rius, Gregorio García. Teresa Gutiérrez, Antonio Alfonso.

Día 13 SABADELL. LA FARANDULA. Hora: a les 8 de la tarda. Parlen: Emilio Espin, Art[...] Domingo, Manolo Navas, Soledad Rovira, Diego Fábregas.

Día 13 ZONA FRANCA. CAMP DE FUTBOL IBERIA. Hora: 2/4 de 8 de la tarda. Parlen: J[...] A. Reyes, José Rolando, Ignaci Català, Gabriela Serra, Albert Recio.

Día 11 GIRONA. SALA D'ACTES DEL INEM VICENÇ VIVES. Hora: les 9 del vespre. Parl[...] Martí Caussa, Francesc Tubau, Rosa Blanc, Ferran Allue, Joan Font.

Dia 12 PALAFRUGELL. GRUP ESCOLAR TORRES JOAMA. Hora: 12 del migdia. Parl[...] Martí Caussa, Roser Cabré, Frances Tubau.

Dia 13 L'ESCALA. CENTRE CULTURAL XAVIER VILANONA. Hora 9,30 del vespre. Parl[...] Francesc Tubau, Marti Caussa, Rosa Blanch, Joan Font.